

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน มัธยมศึกษาหญิงในจังหวัดนครนายก*

ณัฐธิดา ปัญจะโรทัย¹ สุปรียา ตันสกุล²
มณีนีรัตน์ ธีระวิวัฒน์² นิรัตน์ อิมามิ²

¹นักศึกษาลัทธิสุตธรรมา วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์

²ภาควิชาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดนครนายกโดยประยุกต์แนวคิด PRECEDE Framework เป็นแนวทางในการกำหนดกรอบการวิจัย กลุ่มตัวอย่างจำนวน 487 คน คัดเลือกโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ(Stratified Random Sampling) เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ ไค-สแควร์ (Chi-square tests)

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีอายุเฉลี่ย 15 ปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 3.07 รายได้เฉลี่ย 60.7 บาท ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ประกอบด้วย ปัจจัยนำ ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการรับรู้ผลเสียของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ การเข้าถึงสถานเริงรมย์ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศและทักษะการปฏิเสธ ปัจจัยเสริม ได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัวการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน แต่ปัจจัยนำ ได้แก่ สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา ปัจจัยเอื้อ ด้านสถานที่พักอาศัย และปัจจัยเสริม ด้านการสื่อสารเรื่องเพศกับบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ในการกำหนดกลยุทธ์ ควบคุมและป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในกลุ่มวัยรุ่นหญิงต่อไป

คำสำคัญ : พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ / นักเรียนมัธยมศึกษาหญิง / จังหวัดนครนายก

*Correspondence: รศ.ดร.สุปรียา ตันสกุล ภาควิชาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล email: supreya.tun@mahidol.ac.th

*วิทยานิพนธ์หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์

คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Factors Related to Sexual Risk Behavior Among Female Secondary School Students, Nakornnayok Province*

Nattida Panjarothai¹ Supreya Tansakul²

Nirat Iamee² Manirat Therawiwat²

¹ Student M.Sc. (Public Health) Major in Health Education and Behavior Science

² Department of Health Education and Behavior Science, Faculty Health, Mahidol University

ABSTRACT

This survey research was aimed to study the factors related to sexual risk behavior among female secondary school students in Nakornnayok Province. The PRECEDE Framework was used to determine the research conceptual framework. The samples consisted of 487 students who were selected by using stratified random sampling method. The data were collected by using the questionnaire developed by the researcher. Descriptive statistics in regard to frequency, percentage, arithmetic mean, and standard deviation, were used to describe the studied variables and sexual risk behaviors. The Chi-square test was employed for testing research hypotheses and for testing the relationship between predisposing, enabling and reinforcing factors and sexual risk behaviors. The following predisposing factors were found to relate significantly with sexual risk behavior: class level, learning achievement and values towards having sexual risk behavior and perceived negative effects of performing sexual risk behaviors. The enabling factors were: received income/expense, access to entertaining establishments, access to sexual stimulating media and refusal skill. The reinforcing factors were: relationship in family and conformity with peer groups. But the predisposing factor as regards to marital status of parents, enabling factor as regards to residency and reinforcing factor as regards to communication of sex related information with parents were found not to relate significantly with sexual risk behaviors. The research results can be utilized for determining strategies, control and prevent sexual risk behaviors and premarital sexual relationship among female adolescents.

KEY WORDS : SEXUAL RISK BEHAVIORS / FEMALE SECONDARY SCHOOL STUDENTS /
NAKORNNAYOK PROVINCE

Correspondence: Assoc. Prof. Supreya Tansakul, Health Education and Behavior Science, Faculty of Public Health,
Mahidol University email: supre.tun@mahidol.ac.th

* Thesis of M.Sc.(Public Health) Major in Health Education and Behavior Science, Faculty of Public Health, Mahidol University

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในการวิจัย

จากการสำรวจสภาวะการณั้เด็กและเยาวชนระดับประเทศในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตอนปลาย อาชีวศึกษาและอุดมศึกษาของโครงการ Child watch¹ พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นโดยปี พ.ศ. 2548 – 2550 พบว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 6.25, 7.16 และ 10.24 ตามลำดับ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 10.53, 11.24 และ 16.73 ตามลำดับนอกจากนี้ การศึกษาของสุวรรณา เรื่องกาญจนเศรษฐ และคณะ² ศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 และวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร อายุ 11-19 ปี ในปี พ.ศ. 2544 พบว่า นักเรียนมีเพศสัมพันธ์แล้วร้อยละ 10.1 ไม่ใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 71.0 และเคยตั้งครรภ์หรือทำให้ผู้อื่นตั้งครรภ์ร้อยละ 21.0 เมื่อวิเคราะห์แยกตามระดับชั้นของกลุ่มเด็กนักเรียนพบว่า อัตราการมีเพศสัมพันธ์และการใช้ถุงยางอนามัยจะสูงขึ้นตามชั้นปี และในกลุ่มวัยรุ่นตอนต้นโดยเฉพาะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 1.8 และทั้งหมดเป็นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย คือ ไม่ใช้ถุงยางอนามัย อัตราการมีเพศสัมพันธ์นี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ลัดดา เหมาะสุวรรณ³ สํารวจจากเด็กทั่วประเทศอายุ 13 – 18 ปี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของโครงการพัฒนาแบบองค์รวมของเด็กไทย ปี พ.ศ. 2545 พบว่าวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์แล้วร้อยละ 9.0 สำหรับการ

สำรวจของเอแบคร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างสุขภาพ ในเด็กมัธยมปลายและอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานครในปีพ.ศ. 2545 - 2550 พบว่าวัยรุ่นอาชีวศึกษาจะมีอัตราการเพศสัมพันธ์สูงกว่าสายสามัญโดยเพศชายจะมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิงส่วนอัตราการมีเพศสัมพันธ์โดยรวมของวัยรุ่นกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 10.1 เป็น 19.7, 27.2 และ 42.4 ในปี พ.ศ. 2544 , 2545, 2547 และ 2548 ตามลำดับ ส่วนในระดับประเทศเพิ่มจากร้อยละ 5.5 ในปี พ.ศ. 2548 เป็น 30.9 ในปี พ.ศ. 2550

จังหวัดนครนายกพบมารดาอายุน้อยกว่า 20 ปีคิดเป็นร้อยละ 28.1 ซึ่งการดำเนินงานอนามัยแม่และเด็กมีเป้าหมาย การตั้งครรภ์ของวัยรุ่น (อายุระหว่าง 10-19 ปี ไม่เกินร้อยละ 10⁴ รายงานจำนวนผู้มารับบริการฝากครรภ์ที่โรงพยาบาลในจังหวัดนครนายกทั้ง 4 แห่ง พบว่า อัตราหญิงตั้งครรภ์อายุต่ำกว่า 20 ปี มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทุกปี ดังข้อมูลระหว่างปี 2550 – 2552 คือ ร้อยละ 27.0, 26.2, 32.23 ตามลำดับช่วงอายุมารดาวัยรุ่นส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 15 – 19 ปี คิดเป็นร้อยละ 85.8 ของสตรีที่มารับบริการฝากครรภ์ และพบว่ามารดาวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์อายุน้อยที่สุด คือ 13 ปี เมื่อจัดอันดับทั้งประเทศ พบว่า นครนายกมีอัตราหญิงตั้งครรภ์ต่ำกว่า 20 ปี เป็นอันดับที่ 18 ของประเทศ⁵ จากรายงานของกรมอนามัยพบว่า อัตรามารดาอายุน้อยกว่า 20 ปี ที่มาคลอดบุตรทั่วประเทศเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 10

เป็นร้อยละ 15 ในปี พ.ศ. 2544 – 2547 จากปัญหาที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นมีแนวโน้มของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงขึ้น ประกอบกับสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเข้าถึงแหล่งข้อมูลข่าวสาร สื่อต่างๆ ได้ง่าย ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่ามีปัจจัยอะไรบ้างที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดนครนายก โดยการประยุกต์ใช้แนวคิด PRECEDE Framework⁶ ซึ่งเป็นรูปแบบการวิเคราะห์ปัจจัยภายในตัวบุคคลและภายนอกบุคคล ของ Green และคณะมาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยเพื่อทราบถึงสถานการณ์ในปัจจุบันของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในกลุ่มวัยรุ่นหญิงว่าเป็นอย่างไร และปัจจัยใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในกลุ่มดังกล่าว เพื่อนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนา วางแผน ดำเนินการป้องกันและแก้ไขปัญหาระดับกิจกรรมที่เหมาะสม และอาจนำไปใช้ประโยชน์ในสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการแก้ไขปัญหาที่ตรงจุดและเกิดประสิทธิภาพ

สมมติฐานการวิจัย

1. ปัจจัยนำ ปัจจัยด้านประชากรและสังคม ได้แก่ ระดับชั้นการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา และปัจจัยด้านจิตวิทยา ได้แก่ ค่านิยมต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการรับรู้ผลเสียของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาในจังหวัดนครนายก

2. ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ สถานที่พักอาศัย รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ การเข้าถึงสถานเริงรมย์ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ทักษะการปฏิเสธมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาในจังหวัดนครนายก

3. ปัจจัยเสริม ได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัว การสื่อสารเรื่องเพศกับบิดามารดา การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาในจังหวัดนครนายก

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1. ปัจจัยนำ ได้แก่ ปัจจัยด้านประชากรและสังคม และปัจจัยด้านจิตวิทยา

2. ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ สถานที่พักอาศัย รายได้ การเข้าถึงสถานเริงรมย์ และการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

3. ปัจจัยเสริม ได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัว การสื่อสารเรื่องเพศกับบิดามารดา การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คือ การมีแฟน/คนรัก การแสดงความรักกับแฟน/คนรัก หรือเพื่อนต่างเพศ การไปเที่ยวค้างคืนกับแฟน คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ การดื่มสุรา การมีเพศสัมพันธ์

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ศึกษาแบบตัดขวาง (Cross-Sectional) ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาที่ศึกษาในโรงเรียนที่เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นถึงมัธยมศึกษาตอนปลายกรมสามัญศึกษาในจังหวัดนครนายก ปีการศึกษา 2554 จำนวน 11 โรงเรียนมีนักเรียนทั้งหมด 5,900 คน ใช้สูตรของ Daniel ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 487 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยมีขั้นตอนคือ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Multi-stage Random Sampling โดยมีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 แบ่งกลุ่มโรงเรียนตามอำเภอในจังหวัดนครนายก ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 อำเภอ คือ อำเภอเมืองนครนายก อำเภอบ้านนา อำเภอองครักษ์และอำเภอปากพลี

- สุ่มโรงเรียนจาก 4 อำเภอ อำเภอละ 1 โรงเรียนโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ 4 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนนครนายกวิทยาคม โรงเรียนบ้านนา (นายกวิทยากร) โรงเรียนองครักษ์ โรงเรียนปากพลีวิทยาคาร

ขั้นตอนที่ 2 คำนวณสัดส่วนนักเรียนในแต่ละโรงเรียน

ขั้นตอนที่ 3 คำนวณสัดส่วนนักเรียนในแต่ละห้องของนักเรียนแต่ละโรงเรียน

ผลการวิจัย

ข้อมูลด้านประชากรและสังคม

1. นักเรียนมีอายุต่ำสุด 12 ปี อายุสูงสุด 18 ปี มีอายุเฉลี่ย 15 ปี ผลการเรียนรู้เฉลี่ย 3.07 สถานภาพสมรสของบิดามารดาส่วนใหญ่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ร้อยละ 64.9

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

จากการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีหรือเคยมีแฟน ร้อยละ 68.8 เคยแสดงความรักกับแฟน/ คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ โดยการจับมือ โอบไหล่-เอว ร้อยละ 48.9 เคยแสดงความรักกับแฟน/ คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ โดยการกอดจูบ เล้าโลมสัมผัสร่างกาย ร้อยละ 25.1 เคยไปเที่ยว ค้างคืนพักแรมกับแฟน/ คนรักหรือเพื่อนต่างเพศ ร้อยละ 11.5 เคยดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ ร้อยละ 48.3 เคยใช้สารเสพติด ร้อยละ 7.8 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 17.7 และในจำนวนที่เคยมีเพศสัมพันธ์เคยดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์หรือใช้สารเสพติดก่อนมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 4.7

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ปัจจัยนำ ด้านประชากรและสังคม ได้แก่ ระดับชั้นการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา พบว่า ระดับชั้นการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนสถานภาพสมรสของบิดา-มารดา พบว่า ไม่มีความสัมพันธ์กับ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ปัจจัยด้านจิตวิทยา เพศ พบว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทาง
ได้แก่ ค่านิยมต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติดังตารางที่ 1
และการรับรู้ผลเสียของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทาง

ตารางที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำด้านจิตวิทยากับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มตัวอย่าง

คุณลักษณะส่วนบุคคล	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ						χ^2	df	P
	ระดับสูง		ระดับปานกลาง		ระดับต่ำ				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
ค่านิยมต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ							116.10	4	<0.001
ไม่เหมาะสม	108	70.1	32	20.8	14	9.1			
พอใช้	70	34.7	90	44.6	42	20.8			
เหมาะสม	18	13.7	52	39.7	61	46.6			
รวม	196	40.3	174	35.7	117	24.0			
การรับรู้ผลเสียต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ							18.960	4	<0.001
ระดับต่ำ	75	46.3	62	38.3	25	15.4			
ปานกลาง	68	41.5	61	37.2	35	21.3			
ระดับสูง	53	32.9	51	31.7	57	35.4			
รวม	196	40.3	174	35.7	117	24.0			

3.2 ปัจจัยอื่น พบว่า รายได้/ค่าใช้จ่ายที่
ได้รับ การเข้าถึงสถานเริงรมย์ การเข้าถึงสื่อ
กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และทักษะการปฏิเสธ มี

ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 2ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชื้อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยเชื้อ	พฤติกรรมความเสี่ยงทางเพศ						χ^2	df	P
	ระดับสูง		ระดับปานกลาง		ระดับต่ำ				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
สถานที่พักอาศัย							3.411	4	0.492
บ้านบิดา-มารดา	143	38.3	138	37.0	92	24.7			
บ้านญาติ	44	46.8	28	29.8	22	23.4			
บ้านเช่า/หอพัก	9	45.0	8	40.0	3	15.0			
บุคคลที่นักเรียนอยู่ด้วย							5.879	4	0.208
บิดา-มารดา	110	37.3	110	37.3	75	25.4			
บิดาหรือมารดา	40	40.0	39	39.0	21	21.0			
ญาติ/บุคคลอื่น	46	50.0	25	27.2	21	22.8			
รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ							16.169	2	<0.001
น้อยกว่าเท่ากับ 50บาท	90	34.2	92	35.0	81	30.8			
มากกว่า 50 บาท	106	47.3	82	36.6	36	16.1			
การเข้าถึงสถานเริงรมย์							27.273	4	<0.001
การเข้าถึงได้ยาก	119	46.6	92	36.1	44	17.3			
การเข้าถึงได้ปานกลาง	59	34.7	67	39.4	44	25.9			
การเข้าถึงได้ง่าย	18	29.0	15	24.2	29	46.8			
การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ							48.871	2	<0.001
เคย	104	61.5	40	23.7	25	14.8			
ไม่เคย	92	28.9	134	42.1	92	28.9			
ทักษะปฏิเสธ							12.007	4	0.017
ต่ำ	53	48.6	34	31.2	22	20.2			
ปานกลาง	84	42.6	60	30.5	53	26.9			
สูง	59	32.6	80	44.2	42	23.2			

3.3 ปัจจัยเสริม พบว่า สัมพันธภาพในครอบครัว การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการสื่อสารเรื่องเพศกับบิดามารดาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเสริมกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ปัจจัยเสริม	พฤติกรรมความเสี่ยงทางเพศ						χ^2	df	P
	ระดับสูง		ระดับปานกลาง		ระดับต่ำ				
			จำนวน	ร้อยละ					
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ					
สัมพันธ์ภาพในครอบครัว							24.199	4	<0.001
ไม่ดี	88	55.7	44	27.8	26	16.5			
ปานกลาง	47	33.6	52	37.1	41	29.3			
ดี	61	32.3	78	41.3	50	26.5			
การสื่อสารเรื่องเพศกับบิดามารดา							5.828	4	0.212
ไม่ดี	60	42.9	41	29.3	39	27.9			
ปานกลาง	51	38.1	57	42.5	26	19.4			
ดี	85	39.9	76	35.7	52	24.4			
การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน							79.182	4	<0.001
คล้อยตามกลุ่มเพื่อน	132	57.9	68	29.8	28	12.3			
คล้อยตามกลุ่มเพื่อนปานกลาง/บางครั้ง	47	30.5	68	44.2	39	25.3			
ไม่คล้อยตามเพื่อน	17	16.2	38	36.2	50	47.6			

อภิปรายผล

อภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานดังนี้

1. สมมติฐานข้อที่ 1 ปัจจัยนำ ได้แก่ ระดับชั้นการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา ค่านิยมต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการรับรู้ผลเสียของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศผลการวิจัย พบว่า

1) ระดับชั้นการศึกษา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาอธิบายได้ว่า นักเรียนที่ศึกษาในระดับชั้นที่สูงขึ้น มีอายุมากขึ้น ได้รับประสบการณ์ต่างๆ อาจส่งผลต่อความรู้สึกนึกคิด และการปฏิบัติตัว นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ได้รับโอกาสที่จะมีสัมพันธ์กับสังคมกว้างขึ้น จึงมีโอกาที่จะชักชวนหรือถูกชักชวนไป

ในทางที่ไม่เหมาะสมหรือมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้มากขึ้นสอดคล้องกับการศึกษาของ บัทมา รักเกื้อ⁷ พบว่า ระดับชั้นที่เรียนมีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 อธิบายได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นสิ่งบ่งบอกถึงสติปัญญา ความรู้ในการคิดวิเคราะห์ของบุคคลนั้นๆ ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ามักมีสติปัญญา ความรู้และความสามารถในการคิด วิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆ ได้ดีกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า สอดคล้องกับการศึกษาของ อังคณา เพชรกาฬ⁸ ที่ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นภาคใต้ตอนบน

3) สถานภาพสมรสของบิดา-มารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 เนื่องจากครอบครัวถือว่าเป็นสังคมหน่วยย่อยที่สุดซึ่งนักเรียนวัยรุ่นจะต้องเกี่ยวข้องด้วยการที่วัยรุ่นอยู่ตามลำพังกับวัยรุ่นที่อยู่กับครอบครัวที่มีพร้อมทั้งพ่อแม่พร้อมกันนั้น จะทำให้พฤติกรรมที่แสดงออกต่างกัน ปัญหาการหย่าร้างรวมทั้งครอบครัวแตกแยกและขาดความอบอุ่น ทำให้เด็กไม่ได้อยู่กับพ่อแม่เนื่องจากสภาพแวดล้อมสังคมและเศรษฐกิจ บิดา-มารดาหรือผู้ปกครองต้องทำงานนอกบ้าน

เพื่อรายได้มาใช้จ่าย ทำให้บิดา-มารดาหรือผู้ปกครองกับวัยรุ่นมีความห่างเหินกันมากขึ้น แม้ว่าสถานภาพสมรสของบิดา-มารดาจะอยู่ด้วยกันก็ตาม บางครั้งครอบครัวบิดา-มารดาอยู่ด้วยกัน อาจไม่มีความอบอุ่น บิดา-มารดาอาจมีการทะเลาะกันบ่อยครั้ง ทำให้นักเรียนเกิดความเครียด ไม่มีความสุข เมื่ออยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ย่ำแย่ ทำให้นักเรียนทำตัวเป็นเด็กมีปัญหาและพาตัวเองเข้าไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ทำให้นักเรียนมีเจตคติทางทางบวกต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ในวันเรียน จากความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจ ทำให้พ่อแม่ต้องทำงานนอกบ้าน เวลาดูแลเอาใจใส่ลูกน้อยลง ประกอบกับวัยรุ่นเป็นวัยที่ใช้เวลาอยู่กับเพื่อน เพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลมากตามธรรมชาติเด็กวัยรุ่นจะมีความผูกพันและต้องการการยอมรับจากเพื่อนมากกว่าบุคคลอื่น สอดคล้องกับการศึกษาของเปรมฤทัย ชนินไทย⁹ พบว่า สถานภาพสมรสของครอบครัว (บิดา-มารดาอยู่ด้วยกัน, หย่าร้าง, ถึงแก่กรรม) ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวันเรียนของนักเรียน

4) ค่านิยมต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ค่านิยมเป็นสิ่งที่ได้มาโดยการเรียนรู้และการสั่งสมจากประสบการณ์ โดยครอบครัวเป็นจุดเริ่มมีอิทธิพลต่อค่านิยมของวัยรุ่น จากนั้น โรงเรียน กลุ่มเพื่อน สื่อมวลชน

สังคมทั่วไปจะเริ่มมีอิทธิพลต่อค่านิยมของวัยรุ่นมากขึ้น(สถิต วงศ์สุวรรณ (2540)¹⁰ วัยรุ่นกลุ่มเพื่อนถือเป็นกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญที่สุดในช่วงวัยรุ่น วัยรุ่นต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ทำให้วัยรุ่นนี้มักถูกชักจูงให้ทำกิจกรรมที่เห็นว่าตนเองเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในกลุ่มเพื่อน ในปัจจุบันค่านิยมทางเพศส่วนใหญ่ของวัยรุ่นมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง การมีคูรัก การถูกเนื้อต้องตัว การมีคูรักหลายคน การเลือกคนรัก ความเชื่อเกี่ยวกับพรหมจรรย์ของสตรีก่อนแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน (แสง อัมพา บำรุงธรรม, 2541)¹¹ สอดคล้องกับการศึกษาของลัษณา ฉายศรี¹² พบว่า นักเรียนที่มีค่านิยมทางเพศระดับไม่เหมาะสม มีโอกาสเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 3.0 เท่า ของนักเรียนที่มีค่านิยมทางเพศระดับเหมาะสม นักเรียนที่มีค่านิยมทางเพศระดับไม่เหมาะสม มีโอกาสเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 3.0 เท่า ของนักเรียนที่มีค่านิยมทางเพศระดับเหมาะสม

5) การรับรู้ผลเสียของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งอธิบายได้ว่าการรับรู้เป็นปัจจัยที่เกิดจากการเรียนรู้และการสร้างสมประสบการณ์ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้สึก ความคิดหรือการรับรู้ที่มีผลโดยตรงต่อการปฏิบัติพฤติกรรมในการป้องกันโรคดังเช่นการศึกษาครั้งนี้จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ผลเสียของการ

มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับต่ำจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงในขณะที่นักเรียนที่มีการรับรู้ผลเสียของการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับต่ำ

2. สมมติฐานข้อที่ 2 ปัจจัยเชื้อ ได้แก่ สถานที่พักอาศัย รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ การเข้าถึงสถานเริงรมย์ การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ทักษะการปฏิเสธมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการวิจัย พบว่า

1) สถานที่พักอาศัย ในการศึกษาครั้งนี้วิเคราะห์เป็นสองส่วนคือด้านประเภทที่พักอาศัย และบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วย จากการศึกษาพบว่า ทั้งสองส่วนไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 สอดคล้องกับการศึกษาของอังคณา เพชรกาฬ⁸ พบว่า สถานที่พักอาศัยและบุคคลที่นักเรียนอาศัยอยู่ด้วยไม่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นภาคใต้ตอนบน

2) รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ได้รับพบว่า มีความสัมพันธ์ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 อธิบายได้ว่า การที่วัยรุ่นมีรายได้ที่มากพอ อาจทำให้วัยรุ่นนำเงินที่ได้ไปใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เช่น เที่ยวเตร่ การใช้สารเสพติด สอดคล้องกับการศึกษาของอังคณา เพชรกาฬ⁸ ที่พบว่า นักเรียนที่มีรายได้มากจะมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่มีรายได้น้อย มากเป็น 2 เท่า

3) การเข้าใช้สถานเริงรมย์พบว่า มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 อธิบายได้ว่า การมีสถานเริงรมย์อยู่ใกล้สถานศึกษาหรือที่พักอาศัย ทำให้วัยรุ่นถูกกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกอยากเที่ยว อยากลอง อยากรู้ว่าสถานที่เหล่านั้นเป็นอย่างไร ประกอบกับเมื่อเห็นเพื่อน บุคคลที่รู้จักไปใช้บริการ วัยรุ่นก็เกิดการอยากลองแต่นักเรียนอาจไม่กล้าเข้าสถานบันเทิงที่อยู่ใกล้บริเวณโรงเรียน และที่พักอาศัยเพราะความเข้มนงหวดของผู้ปกครอง และสถานเริงรมย์ที่อยู่ใกล้บริเวณโรงเรียนและที่พักอาศัย อาจมีการเข้มนงหวดเรื่อง การเข้าใช้บริการ เช่น ห้ามนักเรียน ห้ามเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีเข้า และค่าใช้จ่ายในการเข้าสถานเริงรมย์มีราคาสูง สอดคล้องกับการศึกษาของอรอุษา จันทรวีรุจ¹³ พบว่า การเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4) การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศพบว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 อธิบายได้ว่า ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบันทำให้ข้อมูลข่าวสารสื่อมวลชนมีอิทธิพลที่สำคัญต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ทั้งนี้วัยรุ่นเป็นวัยรุ่นที่มีการตื่นตัวต่อการรับข่าวสารทางสังคม จึงมีโอกาสรับข้อมูลข่าวสารมากกว่าวัยอื่นๆ ทำให้สื่อมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นได้ทั้งทางบวกและทางลบ สื่อที่มีส่วน

กระตุ้นความรู้สึกทางเพศจะมีอิทธิพลต่อความต้องการทางเพศของวัยรุ่น ก่อให้เกิดความต้องการทางเพศจนถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ได้ เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความสนใจอย่างจริงจังในทุกแง่มุมของเรื่องเพศทำให้เกิดความอยากรู้ อยากเห็น อยากทดลองด้วยตนเองสอดคล้องกับการศึกษาของอังคณา เพชรกาฬ¹⁴ พบว่า การเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นภาคใต้ตอนบนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5) ทักษะการปฏิเสธ พบว่า มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 การปฏิเสธพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นสิ่งที่ดี ควรให้การสนับสนุน หากนักเรียนหญิงถูกชักชวนให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศการปฏิเสธโดยให้เหตุผล บอกความต้องการอย่างตรงไปตรงมาและมีทักษะที่ดีในการปฏิเสธย่อมเป็นพฤติกรรมการป้องกันการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้เป็นอย่างดี สอดคล้องกับการศึกษาของเนตรทราย ปัญญชุนท์¹⁴ ได้นำทักษะปฏิเสธมาใช้ในการสร้างเสริมทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า กลุ่มทดลองมีทักษะการปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ ในระดับปานกลางและดีมากกว่าร้อยละ 80

3. สมมติฐานข้อที่ 3 ปัจจัยเสริม ได้แก่ ปัจจัยเสริม ได้แก่ สัมพันธภาพในครอบครัว การ

สื่อสารเรื่องเพศกับบิดามารดา การคล้อยตาม
กลุ่มเพื่อนผลการวิจัย พบว่า

1) สัมพันธภาพในครอบครัว พบว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 อธิบายได้ว่า เด็กที่เติบโตมาภายในครอบครัวที่ได้รับความรักความอบอุ่น มีการอบรมเลี้ยงดูเอาใจใส่เป็นอย่างดีจากพ่อแม่ รวมถึงญาติพี่น้องรอบข้าง ย่อมได้รับโอกาสที่จะมีพัฒนาการทุกด้านในแต่ละช่วงวัยอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับการศึกษาของณมนธินันธญากร¹⁵ พบว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลนครขอนแก่น

2) การสื่อสารเรื่องเพศกับบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา ไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 อธิบายได้ว่า การสื่อสารที่ดีมีผลให้สัมพันธภาพระหว่างสมาชิกครอบครัวเป็นไปด้วยดี แต่บิดามารดาที่ขาดทักษะในการสื่อสารมักไม่ทราบวิธีที่จะพูดกับบุตรเพื่อแสดงความห่วงใยหรือการคัดค้านพฤติกรรมที่ไม่ควร สอดคล้องกับการศึกษาของปัทมา รักแก้ว⁷ ที่พบว่านักเรียนกลุ่มที่ไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อเอชไอวี มีพฤติกรรมสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวน้อยกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ชักนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์และน้อยกว่ากลุ่มนักเรียนที่มีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี

3) การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 อธิบายได้ว่า ธรรมชาติของวัยรุ่น ต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน ทำให้วัยรุ่นง่ายต่อการชักจูงให้ทำกิจกรรมที่เห็นว่าเป็นตนเองเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในกลุ่มเพื่อน กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มอ้างอิงที่สำคัญมีผลต่อการตั้งใจที่จะปฏิบัติหรือกระทำพฤติกรรมต่างๆ โดยเฉพาะเรื่องเพศและการมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับการศึกษาของเบญจวรรณ เจริญบุญ¹⁶ พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ส่งเสริมทักษะการหลีกเลี่ยง หักห้ามใจตนเอง การยับยั้งชั่งใจในเรื่องการใกล้ชิดกับคนรัก การปฏิเสธในเรื่องการแสดงความรักระหว่างชายหญิง เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมส่งเสริมให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเอง มีความรู้สึกละอายต่อตนเองในทางที่ดี ความเคารพและยอมรับตนเองเพื่อที่นักเรียนจะไม่คล้อยตามเพื่อนมากเกินไป

2. ผลการศึกษาในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่ามากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 55.7) นักเรียนที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวระดับไม่ดีจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศระดับสูงดังนั้น ผู้ปกครองไม่ควรมองข้ามการสร้างสัมพันธภาพในครอบครัว มีกิจกรรมร่วมกันในครอบครัวเพื่อ

กระชับความสัมพันธ์ ควรแบ่งเวลาจากการทำงานให้กับครอบครัวมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยสัมภาษณ์เชิงลึกในกลุ่มวัยรุ่นที่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์เปรียบเทียบกับกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว

2. ควรศึกษารูปแบบการสร้างค่านิยมทางเพศโดยจัดในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย ในการสร้างเสริมพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม

เอกสารอ้างอิง

1. โครงการติดตามสถานการณ์เด็กและเยาวชน (Child watch) สถานการณ์เด็กและเยาวชนระดับประเทศในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตอนปลาย อาชีวศึกษาและอุดมศึกษา. [อินเทอร์เน็ต]. [เข้าถึงเมื่อ 10 ธันวาคม 2551]. เข้าถึงได้จาก : www.childwatchthai.org/about.php
2. สุวรรณา เรื่องกาญจน์เศรษฐ. (กลยุทธ์การสร้างสุขภาพ“วัยรุ่น”. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: ชัยเจริญ; 2551.
3. ลัดดา เหมาะสุวรรณ. สภาวะสุขภาพและสังคมไทยของเด็กไทย. หนังสือชุดโครงการวิจัยพัฒนาการแบบองค์รวมของเด็กไทย. สงขลา: เอกสารหาดีใหญ่; 2547.
4. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครนายก. รายงานจำนวนมารดาวัยรุ่นที่มาใช้บริการฝากครรภ์ที่โรงพยาบาลในจังหวัดนครนายก. เอกสารอัดสำเนา; 2552.
5. สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์กระทรวงสาธารณสุข. ร้อยละการตั้งครรภ์ของวัยรุ่น (อายุระหว่าง10-19 ปี). อุดมศึกษา. [อินเทอร์เน็ต]. [เข้าถึงเมื่อ 10 ธันวาคม 2551]. เข้าถึงได้จาก : www.childwatchthai.org/about.php
6. Green L. W., Kreuter M. W. Health Promotion Planning: An Education and Environmental Approach. (2nd ed). Toronto: Mayfield; 1991.
7. ปัทมา รักแก้ว. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี ของนักเรียนอาชีวศึกษา ในจังหวัดพัทลุง. [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2553.
8. อังคณา เพชรภาพ. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นภาคใต้ตอนบน. [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2551.

9. เปรมฤทัย ชนนไทย.องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนปทุมพิทยาคม จังหวัดอุบลราชธานี. [วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษา มหาวิทยาลัย สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2548.
10. สถิต วงศ์สุวรรณ. ปรัชญาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น; 2540.
11. แสงอัมพา บำรุงธรรม. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อ ค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเมืองเชียงใหม่. [วิทยานิพนธ์คณะศึกษาศาสตร์]. เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เชียงใหม่; 2543.
12. ลัชณา ฉายศรี. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกอนามัยครอบครัว]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2553.
13. อรุษาจันทรวิรุจ. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ. [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2544.
14. เนตรทราย ปัญญาชนท์. (การสร้างเสริมทักษะชีวิตเพื่อป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล ; 2552.
15. ณมน ธนินธญากร. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลนครขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. [วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพัฒนสังคม]. ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2552.
16. เบญจวรรณ เอี่ยมบุ. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส จังหวัดนครปฐม. [วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2554.